

føre til Lovforslagets § 7. Det er der udtalt, at for Undladelse af at benytte det i § 1 foreskrevne Stempel vil enhver Hænderhaver være at anse med en Bøde osv. Udvalget mener, at der her er indløbet en Uforekthhed i Lovforslaget, forsaavidt der her kun er Tale om „Hænderhaveren“, uagtet der i denne og den følgende Paragraf henvises til de almindelige Regler i Loven af 19de Februar 1861, og der desuden i § 8 tales om „Parterne“. Den almindelige Regel i Lov af 19de Februar 1861 er jo nemlig den, at enhver Udsteder og Modtager, altsaa enhver af Parterne i det Kontraktforhold, er pligtig til at sørge for, at det bliver frigjort for Stempelafgiften, og i modsat Fald ifalder Ansvar. Men hvad enten det er en Unøiagtighed, der er indløbet i Lovforslaget, eller ikke, er Udvalgets Flertal af den bestemte Formening, at man her bør følge den samme Regel, som er udtalt i Stempelpapirsløven. Naar vi lægge Vægt paa dette Punkt, er det, fordi det forekommer os klart, at jo flere Personer man inddrager under Kontrol og Ansvar, desto større Udsigt er der til, at Afgiften til Staten virkelig bliver erlagt. Dersom kun Hænderhaveren kan rammes med Ansvar, og dersom alle Andre, der have haft med Sagen at bestille, blive frigjorte for Ansvar i det Dieblis, de stille sig ved Obligationen, er der meget mindre Sandsynlighed for at kunne ramme en Overtrædelse af Loven og virkelig faae Obligationerne forsynede med Stempel, end naar man indretter Loven saaledes, at alle de Personer, der have med Obligationens Dmsætning at gøre, have den Pligt at sørge for, at Afgiften bliver betalt. Det er jo aabenbart, at jo større Kredsen er af dem, paa hvem man lægger Ansvar, desto større Sandsynlighed er der for, at i det Mindste een af dem føler Ansvar og vil anse sig forpligtet, ogsaa moralsk forpligtet, til at yde den Afgift til Staten, som Loven fordrer, og om ikke en bedre Følelse vil bringe en eller anden af de i Sagen inddragne Personer til at sørge for Afgiftens Berigtigelse, vil i ethvert Fald Frygten for Opdagelse bevirke, at han vil lade det være sig magtpaaliggende at faae Afgiften erlagt. Dertil kommer, at man fremdeles

maa anse det for naturligt og mest stemmende med Aanden og Tanken i Stempelpapirsløven at knytte Stempelafgiftens Berigtigelse til Dmsætningen, det vil sige at gjøre det til Pligt at berigtige Stempelafgiften, saasnart Obligationen bliver Gjenstand for Dmsætning, selv om det maatte ske indenfor den Frist af 6 Uger, som der i § 5 er givet til Berigtigelse af Afgiften, efterat Obligationen er indkommen i Riget. Udvalgets Flertal har fremdeles, hvad dette sidste Punkt angaar, foreslaaet, at Ingen skulde kunne skyde sig ind under denne Bestemmelse og i Henhold dertil fordre Ansvarsfrihed, naar han træffes i Besiddelse af ustemplede, stempligtige Obligationer, medmindre han virkelig kan oplyse Omstændigheder, som gjøre det antageligt, at Obligationen for kortere Tid siden er indkommen her i Landet. Mindretallet tager ikke i Betænkning i denne Anledning at udtale i sine Bemærkninger, at dette er „med andre Ord, at den, der sigtes for en Lovovertrædelse, skal bevise eller dog gjøre sandsynligt, at han ikke har begaaet den.“ Denne Bestemmelse forekommer Mindretallet i høi Grad forkastelig og er efter Mindretallets Kjendskab til disse Forhold „ikke alene uforenelig med vore gjældende kriminelle Grundsætninger, men vil ogsaa stride imod Befolkningens almindelige Retfølelse“, hvorhos det ærede Medlem ender med at sige, at navnlig i Dødsboer vil dette Princip's Anvendelse kunne føre til ikke blot Vanstieligheder og Ubilligheder, men ligefremme Uretfærdigheder. Det ærede Thing vil se, at Mindretallet ikke udtrykker sig skaansomt om denne Bestemmelse. Det forekommer mig virkelig, at denne Mindretallets Karakteristik noget lider af de Feil, som han forekaster Flertallets Forslag. Det forekommer mig virkelig, at Mindretallet har været noget ubilligt, for ikke at sige ligefrem uretfærdigt, imod Flertallet. Det Forslaget gaar ud paa, er jo dog ikke Andet end det, at vi sige, at Enhver er forpligtet til at frigjøre en fremmed Obligation, som indkommer her i Landet, for Afgiften, saasnart han faaer den, og i Forbindelse hermed siger man til ham: Du faaer nok 6 Uger at løbe paa, men disse 6 Uger faaer Du paa Din egen Risiko. Dersom Du vil